



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
18Гж1 бр. 4017/17
07.12.2017. године
Н и ш

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић председника већа, Данијеле Божовић и Ксеније Џомбић, чланова већа у правној ствари тужиоца В.М. Из, против тужене Општинске управе општине Гацин Хан, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 10П1 бр. 1205/16 од 24.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 07.12.2017. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Нишу 10П1 бр. 1205/16 од 24.03.2017. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора у трајању од 25 дана за 2015. годину сразмерно времену проведеном на раду, исплати износ од 50.000,00 динара нето са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 31.03.2016. године, као и припадајуће доприносе надлежним фондовима социјалног осигурања према стопама и основицама које важе на дан исплате.

Другим ставом изреке обавезана је тужена да туженом плати трошкове поступка у износу од 36.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио тужилац побијајући је у целости из свих законских разлога предвиђених у одредби чл. 373. ЗПП, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и врати на поновни поступак или да преиначи побијану пресуду у смислу жалбених навода.

Тужена је поднела одговор на жалбу тужиоца поднексом од 14.09.2017. године.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386. ЗПП („Сл.гл.РС“, бр 72/11...55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба тужиоца је основана.

Основано се жалбом тужиоца указује да је првостепена пресуда донета на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања, услед чега се не може испитати са становишта примене материјалног права, те да је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. ЗПП, јер побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама за правилно пресуђење у овој правној ствари.

Из списка предмета произилази да је тужилац био у радном односу код тужене на радном месту имовинскоправни послови и послови утврђивања дечијег додатка, све до 04.01.2016. године, када му је радни однос престао због одласка у старосну пензију. Решењем тужене бр. 131-322/15-IV-03/26 од 10.11.2015. године утврђено је право тужиоца на годишњи одмор за 2015. годину у укупном трајању од 30 радних дана, као и да ће запослени годишњи одмор користити у целости почев од 12.11.2015. до 23.12.2015. године, с тим да се јави на посао дана 24.12.2015. године.

Из списка предмета произилази да је тужилац у време одређено за коришћење годишњег одмора радио, као и да је у два наврата у овом периоду радно ангажован као члан две комисије тужене. Решењем тужене бр. 40-27/16-IV од 05.02.2016. године одбијен је захтев тужиоца за исплату новчане накнаде штете за неискоришћени део годишњег одмора за 2015. годину. Поводом приговора тужиоца, решењем тужене бр. 40-27/16-IV од 08.03.2016. године делимично је усвојен приговор тужиоца на решење начелника општинске управе од 05.02.2016. године и исто је преиначено тако што је наложено да се тужиоцу исплати новчана накнада за неискоришћена два дана годишњег одмора за 2015. годину у висини просечне зараде у претходних 12 месеци сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора за 2015. годину, док је у осталом делу решење од 05.02.2016. године остало на снази. Сматрајући да је претрпео штету, тужилац је тужбом тражио накнаду штете због неискоришћених 25 дана годишњег одмора. Тужена је у одговору на тужбу и током поступка оспорила тужбени захтев у целисти.

Оценом изведених доказа првостепени суд налази да је тужбени захтев тужиоца за накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2015. годину неоснован, па је исти одбио, а из разлога што је послодавац тужиоцу благовремено донео решење о коришћењу годишњег одмора у трајању од 30 дана и одредио период коришћења истог, на који начин је тужена омогућила тужиоцу коришћење годишњег одмора пре одласка у пензију, а које решење је тужилац уредно примио, налазећи да је притом тужилац био у ситуацији и могућности да искористи годишњи одмор у периоду који је наведен у решењу.

Међутим, услед погрешне примене материјалног права изостало је потпуно и правилно утврђење чињеница које су релевантне за одлучивање у овој правној ствари, те се овакав закључак оспорене пресуде о основаности тужбеног захтева тужиоца за сада не може прихватити, јер се заснива на погрешној примени материјалног права и непотпуно утврђеном чињеничном стању, због чега је првостепена пресуда укинута.

Накнада штете због неискоришћеног годишњег одмора прописана је у

одредби чл. 76. Закона о раду (Сл.гл. РС бр. 24/05...75/14), којом је одређено да је послодавац дужан да запосленом који није искористио годишњи одмор у целини или делимично, у случају престанка радног односа, исплати новчану накнаду уместо коришћења годишњег одмора, у висини просечне зараде у претходних 12 месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора.

У конкретном случају, тужена је донела решење о коришћењу годишњег одмора, утврдила укупно трајање истог и временски период у ком ће тужилац тај одмор користити, као и дан када треба да се јави на посао. Међутим, из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужилац долазио на посао и радио, што се за два радна дана утврђује и као неспорно, с обзиром да тужена својом одлуком признала тужиоцу право на новчану накнаду за неискоришћена два дана годишњег одмора за 2015. годину имајући у виду да је тужилац за време коришћења годишњег одмора два радна дана учествовао у раду комисија тужене. У образложењу решења тужене од 08.03.2016. године наведено је да тужиоцу у осталом делу није признато право на новчану накнаду јер је чињеница да за рад у осталим данима није постојала воља послодавца нити акт којим је послодавац позвао тужиоца и радно га ангажовао у периоду коришћења годишњег одмора.

С обзиром на изнето, остало је неутврђено да ли је у осталим данима тужилац заиста радио, те да ли у том погледу постоји нека евиденција присуства на раду. У току првостепеног поступка заступник тужене је изјавио да је неспорно да тужиоцу није исплаћена накнада због неискоришћеног годишњег одмора од 25 радних дана, као и то да је тужилац више пута упозораван да треба да оде на годишњи одмор и да нема ничији налог да мора да остане да заврши посао пре него што оде у пензију, из чега се може извести закључак да тужилац заиста и радио, у ком случају би исти имао право на накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор.

Наиме, право запосленог на годишњи одмор је једно од уставом загарантованих права, које право се запосленом не може ускратити нити се запослени истог може одрећи, сходно чл. 60. Устава Републике Србије. С тим у вези,

ако запосленом у складу са законом припада право на годишњи одмор за одређену календарску годину, ако је послодавац то својом одлуком утврдио и одредио временски оквир за коришћење истог, а запослени тај одмор не искористи у утврђеном или неком другом интервалу пре престанка радног односа, истом припада право на накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор, сходно чл. 76. Закона о раду.

У конкретном случају, ако је тужилац у време када је требало да користи годишњи одмор радио и ако постоји евиденција о присутности на раду, те ако је на предњи начин претпео штету, тужена је у обавези да му исту накнади. С тим у вези, за сада се не могу прихватити ни разлози првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева тужиоца, са позивом на то да је тужена у свему поступила сходно закону и тужиоцу доношењем решења омогућила да користи годишњи одмор, који он, иако је био у могућности да овај одмор искористи у периоду који је наведен у решењу, није користио јер је његова добра воља била да посао заврши пре него што оде у пензију. Ово, како с обзиром на напред изнето, тако и из разлога што је тужена, као послодавац, била у могућности да предузме одговарајуће мере у овом правцу и онемогући настанак ситуације да запослени који у време када треба да користи годишњи одмор заправо ради.

Како из изнетог произилази да су наведени разлози првостепеног суда за одлуку за сада неприхватљиви и да првостепени суд није правилно и на потпун и поуздан начин утврдио све чињенице важне за доношење одлуке у овој правној ствари, то ће исти, у поновном поступку утврдити да ли је тужилац фактички радио у време када је требало да користи годишњи одмор, да ли постоји нека евиденција о присутности на раду, као и ако је радио колико дана је радио односно колико тачно дана годишњег одмора није искористио, па ће затим, имајући у виду изнете примедбе, након што оценом свих приложених и предложених доказа, у смислу чл. 8. ЗПП, утврди потпуно и правилно чињенично стање, поново одлучити о основаности тужбеног захтева, правилном применом материјалног права. Уколико нађе да је тужбени захтев тужиоца основан, првостепени суда ће на правилан и поуздан начин утврдити висину накнаде штете коју тужилац тужбеним захтевом

потражује. За своју одлуку првостепени суд је дужан да изнесе потпуне и јасне разлоге, на закону засноване, о основаности или неоснованости тужбеног захтева.

Укинута је и одлука о трошковима поступка, с обзиром на то да одлука у том делу зависи од коначног исхода спора.

Из изнетих разлога, сходно чл. 392.ЗПП и чл. 401. ст. 1. тач. 3. ЗПП, одлучено је као у изреци овог решења.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 07.12.2017.године, 18Гж1 бр. 4017/17

**Записничар
Дамјан Мирчић**

**Председник већа - судија
Ивана Рађеновић**